

[Alfred Jensen.]

imidlertid ikke, at ministeren har sat ind på de vigtigste punkter. Det drejer sig jo her om en skat, der pålægges borgerne, og det forekommer os, at det havde været rimeligt, om ministeren ikke alene havde haft kig på kildeartsbeskatningen, men også på de forhold, som omtales i den gældende lovs § 9, stk. 2 og 3. Stk. 2 drejer sig bl. a. om børnefradrag, og her er der fastsat et minimumsbeløb på 200 kr. Jeg ved ikke, om dette beløb nogen sinde har været passende, men jeg synes, det var rimeligt, om man nu gik til en forhøjelse af dette beløb; endvidere at man i almindelighed forhøjede de beløb, der kan fradrages for børn. Men det har jeg talt om i går, og de bemærkninger, jeg da gjorde, gælder også det foreliggende lovforslag.

§ 9, stk. 3, i den gældende lov indeholder de bestemmelser, som afgør, hvor stærk progressionen kan være i den kommunale beskatning. Det er meget ofte sket, at kommunerne har beklaget sig over, at man ikke var i stand til at lægge større kommunale skatter på de store indkomster, men bestemmelserne i § 9, stk. 3, har været en hindring derfor. Vi har ved tidligere lejlighed foreslået en ændring af stk. 3, således at kommunerne blev i stand til at indføre en stærkere progression, at de f. eks. i stedet for de 50 pct.s tillæg til de indkomster, der er udfundet, kunne gå op til et 70 pct.s tillæg. Vi mener i virkeligheden, det er et af de punkter i loven, som det er vigtigst at få taget op til revision, og jeg anbefaler udvalget at se på disse bestemmelser i loven om personlig skat til kommunen.

Vedrørende det foreliggende lovforslags bestemmelser skal jeg kun gøre bemærkninger til tre punkter. Jeg har allerede omtalt kildeartsbeskatningen og skal gentage, at vi har ikke noget imod, at den forsvinder; vi kan ikke se, der er nogen særlig berettigelse for dens opretholdelse.

Vi ser med tilfredshed, at man i forslagets § 10 udvider retten til at eftergive skat til kommunen, når det drejer sig om borgere, der er stedt i vanskeligheder. Vi mener dog ikke, at den foreliggende affattelse er betryggende nok.

Jeg gør opmærksom på, at de arbejdsløse burde fritages for skat netop i den periode,

hvor de ingen indtægt har, og hvor de dør med at klare dagen og vejen, også fordi de den dag, de vender tilbage til arbejdspladsen, har en stor byrde at bære på ikke alene på grund af de udgifter, de har til skat, men også på grund af de udgifter, de har måttet skyde til side på andre områder, så længe de var arbejdsløse. Det er derfor rimeligt, at man i denne paragraf optager en bestemmelse som den, vi har foreslået tidligere, at der ved ledighed af en varighed på over 30 dage gives tilsvarende skattefrihed. Jeg ville også synes, at regeringen og den højtærede indenrigsminister måtte tage med større forståelse på dette forslag end tidligere, eftersom man i lovforslaget om sømandsskatten er gået med til at anerkende, at sømændene fremtidig ikke skal betale skat i arbejdsløshedsperioder. Jeg ved meget vel, at man kan hævde, at kommunerne har mulighed for at foretage en eftergivelse som den, vi foreslår. Jeg vil dog gerne vide, hvor mange kommuner der har benyttet sig af denne ret, hvor mange kommuner der har eftergivet al skat til arbejdsløse, når de har gået ledige over en længere periode. Jeg tror, det er meget få kommuner, om der overhovedet findes nogen. Derfor mener vi, at det bør stå i selve loven, at ledighed over en vis periode giver ubetinget ret til fritagelse for skattebetaling.

Så har jeg endelig nogle bemærkninger til § 11 i lovforslaget, nemlig bestemmelsen om, at de beløb, der må holdes tilbage, skal forhøjes fra $\frac{1}{3}$ til 40 pct. for ikke-forsørgere og fra $\frac{1}{6}$ til 25 pct. for forsørgere. Jeg tvivler ikke på, at det volder store vanskeligheder at inkassere de store skatter. Det er jo kun udtryk for de besværligheder, som lønmodtagerne har med at klare skatten, men derfra og til at sige, at af hensyn til samfundets behov bliver vi nødt til at forhøje satserne, er der jo et langt spring. Vi har den opfattelse, at det ikke er for meget, at der af en ugeløn til en forsøger bliver $\frac{5}{6}$ tilbage til at betale husleje, til at betale klæder, føde, og hvad der ellers skal klares, og på samme måde mener vi, at det mindste, man kan levne til ikke-forsøgerne, må blive $\frac{2}{3}$ af ugelønnen.

Vi kan ikke stemme for den affattelse, der her er foreslået, vi vender os imod den,